

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোকক যি নলেজ (জ্ঞান) পঢ়ায়, তাত কোনো তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ (ৰহস্যবৃত্ত আৰু অতিপ্ৰাকৃত) কথা নাই, পঢ়াত কোনো যাদু-মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা কাম নচলে"

প্ৰশ্ন: দেৱতাসকলক জ্ঞানবান বুলি কোৱা হয়, মনুষ্যক নহয় – কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো দেৱতাসকল হ'ল সৰ্বগুণ সম্পন্ন আৰু মনুষ্যৰ কোনো গুণ নাই। দেৱতাসকল জ্ঞানবান হয় সেই কাৰণেতো মনুষ্যই তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। তেওঁলোকৰ বেতেৰী চাৰ্জ হয় সেইবাবে তেওঁলোকক ব্ৰথ পাউণ্ড (মূল্যবান) বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া বেতেৰী ডিচাৰ্জ হয়, ব্ৰথ পেনী (মূল্যহীন) হৈ যায় তেতিয়া কোৱা হয় অজ্ঞানী।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে যে এয়া হৈছে পাঠশালা। এয়া হ'ল পঢ়া। এই পঢ়াৰ আধাৰত এই পদ প্ৰাপ্ত হয়, ইয়াকে স্কুল বা ইউনিভাৰ্চিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) বুলি ভবা উচিত। ইয়ালৈ দূৰ-দূৰণিৰ পৰা পঢ়িবলৈ আহে। কি পঢ়িবলৈ আহে। এই এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) বুদ্ধিত আছে। আমি পঢ়া পঢ়িবলৈ আহিছো, পঢ়াওঁতাজনক শিক্ষক বুলি কোৱা হয়। কোনো গীতা হাতত নাই। এয়াতো ভগৱানুৱাচ হয়। মনুষ্যক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। ভগৱান উচ্চতকৈও উচ্চ এজনেই। মূলবতন, সৃষ্টিবতন, স্থূলবতন – এয়া হ'ল গোটেই বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ড। খেল কোনো সৃষ্টিবতন বা মূলবতনত নচলে, নাটক ইয়াতে চলে। ৪৪ৰ চক্ৰও ইয়াতে হয়। ইয়াকে কোৱা হয় ৪৪ৰ চক্ৰৰ নাটক। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা কিয়নো উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তোমালোকে তেওঁৰ মত পোৱা। অন্যটো কোনো বস্তু নাই। এজনকে কোৱা হয় সৰ্ব শক্তিমান, ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথৰিটি (বিশ্বৰ সৰ্ব শক্তিমান হৰ্তা-কৰ্তা)। অথৰিটিৰ অৰ্থও নিজে বুজায়। এয়া মনুষ্যই নুবুজে কিয়নো তেওঁলোক সকলোৱে তমোপ্ৰধান, ইয়াকে কোৱা হয় কলিয়ুগ। এনেকৈ কোৱা নহয় যে কাৰোবাৰ বাবে কলিয়ুগ, কাৰোবাৰ কাৰণে সত্যযুগ, কাৰোবাৰ কাৰণে ত্ৰেতা। নহয়, যিহেতু এতিয়া নৰক হয়েই সেয়ে কোনো মানুহে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে আমাৰ কাৰণে এয়াই স্বৰ্গ কিয়নো আমাৰ লগত ধন-সম্পত্তি বহুত আছে। এয়া হ'বই নোৱাৰে। এয়াতো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল, সত্যযুগ পাৰ হৈ গৈছে, এই সময়ততো হ'বও নোৱাৰে। এই সকলো বুজিবলগীয়া কথা। সত্যযুগত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। ভাৰতবাসীয়ে সেই সময়ত সত্যযুগী বুলি কৈছিল। এতিয়া নিশ্চয় কলিয়ুগী বুলি ক'ব। যেতিয়া সত্যযুগী আছিল তেতিয়া তাক স্বৰ্গ বুলি কৈছিল। এনে নহয় যে নৰককো স্বৰ্গ বুলি ক'ব। মনুষ্যৰতো নিজৰ নিজৰ মত। ধনৰ সুখ থাকিলে নিজকে স্বৰ্গত থকা বুলি ভাবে। মোৰ ওচৰততো বহুত সম্পত্তি আছে সেইবাবে মই স্বৰ্গত আছো। কিন্তু বিবেকে কয় যে নহয়। এয়াতো হয়েই নৰক। হয়তো কাৰোবাৰ ওচৰত 10-20 লাখ আছে কিন্তু এয়া হয়েই ৰোগী সৃষ্টি। সত্যযুগক কোৱা হয় নিৰোগী সৃষ্টি। সৃষ্টি এইখনেই। সত্যযুগত ইয়াক যোগী সৃষ্টি বুলি ক'ব, কলিয়ুগক ভোগী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। তাত হৈছে যোগী কিয়নো বিকাৰৰ ভোগ বিলাস নাথাকে। সেয়ে এয়া স্কুল হয় ইয়াত শক্তিৰ কথা নাই। শিক্ষকে শক্তি দেখুৱাই নেকি? লক্ষ্য-উদ্দেশ্য থাকে, আমি অমুক হ'ম। তোমালোকে এই পঢ়াৰ আধাৰত মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। এনে নহয় যে কিবা যাদু বা তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ কথা আছে। এয়াতো স্কুল হয়। স্কুলত তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ কথা থাকে নেকি? পঢ়ি কোনোবাই ডাক্তৰ, কোনোবাই বেৰিষ্টাৰ আদি হয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণো মনুষ্য আছিল, কিন্তু পবিত্ৰ আছিল সেইবাবে তেওঁলোকক দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা হয়। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এয়া হয়েই পতিত পুৰণি সৃষ্টি।

মনুষ্যইতো ভাবিছে সৃষ্টি পুৰণি হ'বলৈ লাখ বছৰ বাকী আছে। কলিয়ুগৰ পাছতহে সত্যযুগ আহিব। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। এই সংগমক কোনেও নাজানে। সত্যযুগক লাখ বছৰ দি দিলে। এই কথা পিতা আহি বুজায়। তেওঁকে কোৱা হয় সৰ্বোত্তম পিতা। আত্মাসকলৰ পিতাক বাবা বুলি কোৱা হয়। অন্য কোনো নাম নাথাকে। বাবাৰ নাম হ'ল শিৱ। শিৱৰ মন্দিৰলৈও যায়। পৰমাত্মা শিৱক নিৰাকাৰ বুলিয়ে কোৱা হয়। তেওঁৰ মনুষ্য শৰীৰ নাই। তোমালোক আত্মাসকল ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা তেতিয়াই তোমালোকে মনুষ্যৰ শৰীৰ পোৱা। তেওঁ হ'ল শিৱ, তোমালোক হৈছা শালিগ্ৰাম। শিৱ আৰু শালিগ্ৰামৰ পূজাও হয় কিয়নো চৈতন্য ৰূপত হৈ গৈছে। কিবা কৰি থৈ গৈছে সেই কাৰণে তেওঁৰ নাম প্ৰচাৰ কৰা হয় অথবা পূজা কৰা হয়। আগৰ জন্মকতো কোনেও নাজানে। এই জন্মততো গায়ন কৰে, দেৱী-দেৱতাক পূজা কৰে। এই জন্মততো বহুতে লিডাৰ (নেতা) আদিও হৈ গৈছে। যিসকল ভাল ভাল সাধু-সন্ত আদি হৈ গৈছে, তেওঁলোকৰ নাম প্ৰচাৰৰ বাবে মোহৰো বনায়। ইয়াত সকলোতকৈ উচ্চ নাম কাৰ গোৱা হয়? সকলোতকৈ উচ্চতকৈও উচ্চ কোন? উচ্চতকৈও উচ্চ এজন ভগৱানে। তেওঁ হ'ল নিৰাকাৰ আৰু তেওঁৰ মহিমা একেবাকৈ পৃথক। দেৱতাসকলৰ মহিমা বেলেগ

হয় মনুষ্যসৰ বেলেগ। মনুষ্যক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। দেৱতাসকলৰ সৰ্বগুণ আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ গৈছে নহয় জানো। তেওঁলোক পবিত্ৰ আছিল, তেওঁলোকক পূজাও কৰে কিয়নো পবিত্ৰ পূজ্য হয়, অপবিত্ৰক পূজা নকৰে, অপবিত্ৰই সদায় পবিত্ৰক পূজা কৰে। কন্যা পবিত্ৰ হয় সেয়ে পূজা কৰা হয়, পতিত হয়, তেতিয়া সকলোৰে ভৰি চুবলগীয়া হয়, এই সময়ত সকলোৱে পতিত হয়, সত্যযুগত সকলো পবিত্ৰ আছিল। সেয়া হয়েই পবিত্ৰ সৃষ্টি, কলিযুগ হ'ল পতিত সৃষ্টি তেতিয়াই পতিত-পাৱন পিতাক মাতে। যেতিয়া পবিত্ৰ হয় তেতিয়া নামাতে। পিতাই নিজে কয় – মোক সুখৰ সময়ত কোনেও স্মৰণ নকৰে। ভাৰতৰে কথা। পিতা আহেও ভাৰতত। ভাৰত এই সময়ত পতিত হৈছে, ভাৰতেই পবিত্ৰ আছিল। পবিত্ৰ দেৱতাসকলক চাবলৈ বিচাৰিলে তেনেহ'লে মন্দিৰলৈ গৈ চোৱা। সকলো দেৱতাই পবিত্ৰ, তাৰ ভিতৰত যিসকল মুখ্য-মুখ্য হেড হয়, তেওঁলোকক মন্দিৰত দেখুৱায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত সকলো পবিত্ৰ আছিল, যেনেকুৱা ৰজা-ৰানী তেনেকুৱা প্ৰজা। এই সময়ত সকলোৱে পতিত হয়। সকলোৱে প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকে – হে পতিত-পাৱন আহ। সন্ধ্যাসীয়ে কেতিয়াও কৃষ্ণক ভগৱান বা ব্ৰহ্ম বুলি নামানে। তেওঁলোকে ভাবে – ভগৱানতো নিৰাকাৰ হয়, তেওঁৰ চিত্ৰও নিৰাকাৰ ধৰণেৰে পূজিত হয়। তেওঁৰ সঠিক নাম হৈছে শিৱ। তোমালোক আত্মাসকলে যেতিয়া শৰীৰ ধাৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ নাম ৰখা হয়। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি গৈ আন এটা লয়। ৪৪ জন্মতো ল'বই লাগিবই নহয় জানো। ৪৪ লাখ নহয়। সেয়ে পিতাই বুজায় – এই সৃষ্টি সত্যযুগত নতুন আছিল, ৰাইটিয়াচ (ধৰ্মনিষ্ঠ, পবিত্ৰ) আছিল। এই সৃষ্টিয়েই পাছত আনৰাইটিয়াচ (ধৰ্মভ্ৰষ্ট, অপবিত্ৰ) হৈ যায়। সেয়া হ'ল সত্যখণ্ড, সকলোৱে সঁচা কওঁতা হয়। ভাৰতকে সত্যখণ্ড বুলি কোৱা হয়। মিছাখণ্ডই পাছত সত্যখণ্ড হয়। সত্য পিতাহে আহি সত্যখণ্ড স্থাপনা কৰে। তেওঁকে সঁচা পাতশ্বাহ (সম্ৰাট), সত্য বুলি কোৱা হয়, এয়া হয়েই মিছা খণ্ড। মানুহে যি কয় সেয়া হ'ল মিছা। দেৱতাসকল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়, তেওঁলোকক মনুষ্যই পূজা কৰে। জ্ঞানী আৰু অজ্ঞানী বুলি কোৱা হয়। জ্ঞানী কোনে কৰি তোলে আৰু অজ্ঞানী কোনে কৰি তোলে? এয়াও পিতাই শুনায়। জ্ঞানী সৰ্বগুণ সম্পন্ন কৰি তোলাঁতা হ'ল পিতা। তেওঁ নিজে আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা হোৱা পাছত ইয়াত শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ভূমিকা পালন কৰা। মইও এবাৰে এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। তোমালোকে জানা যে তেওঁ এজনেই। তেওঁকেই সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়। অন্য কোনো মনুষ্য নাই যাক আমি সৰ্বশক্তিমান বুলি ক'ম। লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো ক'ব নোৱাৰা কিয়নো তেওঁলোককো শক্তি দিওঁতা কোনোবা আছে। পতিত মনুষ্যৰ শক্তি থাকিব নোৱাৰে। আত্মাত যি শক্তি বাকী থাকে সেয়া পাছত লাহে লাহে স্থলিত হৈ যায় অৰ্থাৎ আত্মাত যি সত্বোপাধান শক্তি আছিল সেয়া তমোপাধান শক্তি হৈ যায়। যেনেকৈ মটৰ গাড়ীৰ তেল শেষ হোৱাত মটৰ গাড়ী ৰৈ যায়। এই বেতেৰী (আত্মা) বাৰে- বাৰে ডিচাৰ্জ হৈ নাযায়, আত্মা ৰূপী বেতেৰীৰ নিৰ্দিষ্ট সময় নিৰ্ধাৰিত কৰা আছে। কলিযুগৰ শেষত বেতেৰী ঠাণ্ডা হৈ যায়। প্ৰথমে যিসকল সত্বোপাধান বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া তমোপাধান হৈছে সেয়ে শক্তি কম হৈ গৈছে। শক্তি বাকী থকাগৈ নাই। বৰ্থ নট পেনী (মূল্যহীন) হৈ যায়। ভৰতত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল তেতিয়া বৰ্থ পাউণ্ড (মূল্যৱান) আছিল। ৰিলিজন ইজ মাইট (ধৰ্মই শক্তি) বুলি কোৱা হয়। দেৱতা ধৰ্মত শক্তি আছে। বিশ্বৰ মালিক হয়। কি শক্তি আছিল? কোনো যুদ্ধ আদি কৰাৰ শক্তি নাছিল। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা শক্তি পোৱা যায়। শক্তি কি বস্তু?

পিতাই বুজাইছে – মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক আত্মাসকল সত্বোপাধান আছিল, এতিয়া তমোপাধান হৈছে। বিশ্বৰ মালিকৰ সলনি বিশ্বৰ গোলাম হৈ গৈছে। পিতাই বুজাইছে – এই ৫ বিকাৰৰূপী ৰাৱণে তোমালোকৰ সকলো শক্তি কাটি লৈছে সেইবাবে ভাৰতবাসী কঙাল হৈ গৈছে। এনেকৈ নাভাবিবা বিজ্ঞানীসকলৰ বহুত শক্তি আছে, সেই শক্তি নাই। এয়া আত্মিক শক্তি। যি সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ লগত যোগ লগালে পোৱা যায়। চাইন্স (বিজ্ঞান) আৰু চাইলেন্স (শান্তি, মৌনতা)ৰ এই সময়ত যেন যুদ্ধ হয়। তোমালোকে শান্ত অৱস্থালৈ যোৱা, তাৰ বল তোমালোকে পাই আছে। শান্তিৰ বল লৈ তোমালোকে শান্তিৰ লোকলৈ গুচি যাবা। পিতাক স্মৰণ কৰি নিজকে শৰীৰৰ পৰা উপৰাম কৰি দিয়া। ভক্তিত তোমালোকে ভগৱানৰ ওচৰলৈ যাবলৈ বহুত মাথা মাৰিছা। কিন্তু সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱা বাবে ৰাস্তাই নোপোৱা। তমোপাধান হৈ গৈছে। সেয়ে এয়া পঢ়া হয়, পঢ়াক শক্তি বুলি নকয়। পিতাই কয় – প্ৰথমতেতো পবিত্ৰ হোৱা আৰু তাৰ পাছত সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেই জ্ঞান বুজা। নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)তো পিতাই হয়, এই ক্ষেত্ৰত শক্তিৰ কথা নাই। সন্তানসকলে এয়া নাজানে যে সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, তোমালোক এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) নহয় জানো। এয়া বেহদৰ ড্ৰামা (নাটক)। আগতে মনুষ্যৰ নাটক চলিছিল, তাত অদল-বদল হ'ব পাৰে। এতিয়াতো আকৌ বাইস্কোপ (চিনেমা) বনোৱা হৈছে। পিতাৰো চিনেমাৰ উদাহৰণ দি বুজাবলৈ সহজ হয়। সেয়া সৰু চিনেমা, এয়া ডাঙৰ। নাটকত ভাৱৰীয়া আদি সলনি কৰিব পাৰি। এয়াতো অনাদি নাটক। এবাৰ যি শ্বুটিং (দৃশ্যগ্ৰহণ) হয় সেয়া পুনৰ সলনি হ'ব নোৱাৰে। এয়া গোটেই সৃষ্টি বেহদৰ চিনেমা হয়। শক্তিৰ কোনো কথাই নাই। অস্বাক শক্তি বুলি কোৱা হয় কিন্তু তথাপিও নামতো আছে। তেওঁক অস্বা বুলি কিয় কোৱা হয়? কি কৰি গৈছে? এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে অস্বা আৰু লক্ষ্মী। অস্বায়ে

পাছত লক্ষ্মী হয়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা। তোমালোক জ্ঞানেৰে সম্পন্ন হোৱা আৰু তোমালোকক পবিত্ৰতাও শিকোৱা হয়। সেই পবিত্ৰতা আধাৰলৈ চলে। পুনৰ পিতা আহিয়ে পবিত্ৰতাৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। তেওঁক মাতেও এই সময়ৰ বাবে যে আপুনি আহি ৰাস্তা দেখুওৱা আৰু পুনৰ গাইডো হোৱা। তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা, সৰ্বোত্তম পঢ়াৰ আধাৰত আত্মাও সৰ্বোত্তম হয়। সৰ্বোত্তম বুলি পবিত্ৰক কোৱা হয়। এতিয়াতো পতিত হয়, পিতাতো চিৰ পবিত্ৰ হয়। পাৰ্থক্য আছে নহয় জানো। তেওঁ চিৰ পবিত্ৰ হয় যেতিয়া তেওঁ আহি সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে আৰু শিকায়। এওঁৰ শৰীৰত নিজে আহি কয় - মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মোক ৰখতো নিশ্চয় দৰকাৰ, নহ'লে আত্মাই কেনেকৈ ক'ব। এই ৰখখনো প্ৰখ্যাত। গায়নো আছে ভাগ্যশালী ৰখ। সেয়ে ভাগ্যশালী ৰখ মনুষ্যৰ হয়, ঘোঁৰা গাড়ীৰ কথা নহয়। মনুষ্যৰে ৰখৰ প্ৰয়োজন, যিয়ে মনুষ্যক বহি বুজায়। তেওঁলোকে আকৌ ঘোঁৰা গাড়ী দেখুৱাই দিছে। ভাগ্যশালী ৰখ মনুষ্যক কোৱা হয়। ইয়াতেতো কিছুমান জন্তুৰো বহুত ভাল সেৱা হয়, যিমান মনুষ্যৰো নহয়। কুকুৰক কিমান মৰম কৰে। ঘোঁৰাক, গাই গৰুকো মৰম কৰে। কুকুৰৰ প্ৰদৰ্শনী লগায়। এই সকলোবিলাক তাত নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে জানো কুকুৰ পালন কৰিব?

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে এই সময়ৰ মনুষ্য সকলো তমোপ্ৰধান বুদ্ধিৰ, সেই বুদ্ধিক সতোপ্ৰধান কৰিব লাগে। তাত (সত্যযুগত)তো ঘোঁৰা আদি এনেকুৱা নাথাকে যে মনুষ্যই তাৰ সেৱা কৰিব। সেয়ে পিতাই বুজাইছে – তোমালোকৰ অৱস্থা চোৱা কি হৈ গৈছে। ৰাৱণে এনে অৱস্থা কৰি দিছে, এই ৰাৱণ তোমালোকৰ শত্ৰু। কিন্তু তোমালোকে নাজানা যে এই শত্ৰুৰ জন্ম কেতিয়া হয়। শিৱৰ জন্মৰ বিষয়েও নাজানে ৰাৱণৰ জন্মৰ বিষয়েও নাজানে। পিতাই কয় - ত্ৰেতাৰ অন্ত আৰু আৰু দুপৰৰ আদিত ৰাৱণ আহে। ৰাৱণৰ 10টা মূৰ কিয় দিছে? প্ৰতি বছৰে কিয় জ্বলায়? এয়া কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ পঢ়িছা, যিয়ে নপঢ়ে তেওঁ দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। ৰাৱণ আকৌ তেতিয়া আহিব যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে জানিছা আমি দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলো এতিয়া পুনৰ কলম লগাই থকা হৈছে। পিতাই কয় – মই প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহি তোমালোকক এনেকৈ পঢ়াওঁ। এই সময়ত গোটেই সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষ পুৰণি হৈ গৈছে। যেতিয়া নতুন আছিল তেতিয়া এটাই দেৱতা ধৰ্ম আছিল পাছত লাহে-লাহে তললৈ নামে। পিতাই তোমালোকক 84 জন্মৰ হিচাপ শুনায় কিয়নো পিতা নলেজফুল নহয় জানো। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) চাইলেন্স (শান্তি, মৌনতা)ৰ শক্তি জমা কৰিব লাগে। চাইলেন্সৰ বলৰ দ্বাৰা চাইলেন্স সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰে শক্তি লৈ গোলামীৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে, মালিক হ'ব লাগে।

(2) সৰ্বোত্তম পঢ়া পঢ়ি আত্মাক সৰ্বোত্তক কৰি তুলিব লাগে। পবিত্ৰতাৰ মাৰ্গতে চলি পবিত্ৰ হৈ আনকো পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। গাইড (মাৰ্গ-দৰ্শক) হ'ব লাগে।

বৰদান: বিধিনি জন্মোৱা আত্মাসকলক শিক্ষক বুলি ভাবি তেওঁলোকৰ পৰা পাঠ পঢ়োতা অনুভৱীমূৰ্ত হোৱা যিসকল আত্মা বিধিনি অনাৰ নিমিত্ত হয় তেওঁলোকক বিধিনি জন্মোৱা আত্মাৰ ৰূপত নাচাবা, তেওঁলোকক সদায় পাঠ পঢ়াওঁতা, আগ বঢ়াওঁতা নিমিত্ত আত্মা বুলি ভাবা। অনুভৱী কৰাওঁতা শিক্ষক বুলি ভাবা। যেতিয়া এনেকৈ কোৱা যে নিন্দা কৰোতাজন মিত্ৰ হয়, তেন্তে বিধিনি অতিক্ৰম কৰাই অনুভৱী কৰি তোলাওঁতা শিক্ষক হ'ল সেইবাবে বিধিনি জন্মোৱা আত্মাক সেই দৃষ্টিৰে চোৱাৰ সলনি সদাকালৰ বাবে বিধিনি অতিক্ৰম কৰোৱাৰ নিমিত্ত, অচল কৰি তোলাৰ নিমিত্ত বুলি বুজিবা, তাৰ দ্বাৰা আৰু বেছি অনুভৱৰ অৰ্থ'ৰিচী বাঢ়ি যাব।

স্লোগান: কমপ্লেণ্ট (অভিযোগ)ৰ ফাইল সমাপ্ত কৰি ফাইন (উত্তম) আৰু ৰিফাইন (পৰিশোধিত) হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!